

POSTANOWIENIE

Dnia 4 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z powództwa M. M.
przeciwko Szefowi Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S.
o odszkodowanie z tytułu wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 4 marca 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w S.
z dnia 15 marca 2013 r., sygn. akt VII Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 15 marca 2013 r. Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. – w sprawie z odwołania M. M. przeciwko Szefowi Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S. o odszkodowanie z tytułu wypadku pozostającego w związku ze służbą wojskową – oddalił apelację odwołującego od wyroku Sądu Rejonowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 25 stycznia 2012 r., oddalającego odwołanie M. M. od decyzji Szefa Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego w S. z dnia 10 sierpnia 2011 r., odmawiającej odwołującemu jednorazowego odszkodowania pieniężnego z tytułu wypadku pozostającego w związku z pełnieniem czynnej służby wojskowej z dnia 23 maja 2009 r.

Powyższy wyrok Sądu Okręgowego odwołujący się zaskarżył skargą kasacyjną. Skargę oparto na drugiej podstawie kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.) i zarzucono naruszenie art. 378 § 1 w związku z art. 386 § 4 k.p.c.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wskazano, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna, ponieważ: „skarżący został pozbawiony realnego rozpoznania sprawy przez Sądy dwóch instancji. Nieuchylenie wyroku przez Sąd II instancji doprowadziło do tego, że sprawa została merytorycznie rozpoznana tylko przez jedną instancję”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał „oczywistą zasadność” jego skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu

Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 – LEX nr 494134; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08 – LEX nr 490364). W niniejszej sprawie stan taki nie występuje. Autor rozpatrywanej skargi kasacyjnej wskazaną w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania – jej oczywistą zasadność opiera na deklaracji o pozbawieniu skarżącego „realnego” rozpoznania sprawy przez Sądy obydwu instancji; wskazuje przy tym, że nieuchylenie wyroku przez Sąd drugiej instancji doprowadziło do merytorycznego rozpoznania sprawy tylko przez jedną instancję. Zasadnicza wadliwość tak ujętego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na braku powiązania przedstawionej kwestii z przepisami prawa. Brakuje ponadto przekonujących argumentów, że dwuinstancyjna analiza dokumentacji medycznej doprowadziłaby lub chociaż mogłaby doprowadzić do odmiennej konkluzji dotyczącej skutków uszczerbku na zdrowiu.

Nie wskazuje również merytorycznej zasadności prawa wnioskodawcy do odszkodowania. Autor skargi poza przedstawionym wyżej ogólnikowym twierdzeniem nie przedstawił rzeczowej jurydycznej argumentacji, którą wykazałby, że jego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wypada przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie (art. 398⁴ § 2 k.p.c.) podlegają rozpoznaniu na etapie „przedsądu”, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Sąd Najwyższy w ramach „przedsądu” bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie Sądu Najwyższego z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.